

Dagmar Jirásková - životopis

Dagmar Jirásková, rozená Kafková, se narodila 9. září 1947 v Ervěnicích na Mostecku do rodiny Rudolfa Kafky a Marie Kafkové, rozené Němcové. Vyrůstala společně se dvěma bratry, Milanem a Jiřím. Dětství prožila v prostředí široké rodiny, na které dodnes vzpomíná jako na šťastné období svého života.

Její rodné Ervěnice patřily k obcím, které musely ustoupit těžbě hnědého uhlí. Rodina byla nucena obec opustit a přestěhovala se do Chomutova. Zánik rodné obce představoval pro místní obyvatele zásadní životní změnu a zůstal jednou z výrazných vzpomínek jejího života.

Po dokončení základní školy v Chomutově nastoupila na Střední všeobecně vzdělávací školu. Po maturitě se provdala za Františka Jirásku a založila rodinu. V roce 1968 začala studovat na Pedagogické škole v Karlových Varech, která ji připravila na budoucí práci ve školství.

Láska k dětem ji přivedla k učitelské profesi a paní Jirásková začala pracovat jako učitelka v mateřské školce.

Do jejího života výrazně zasáhly události srpna 1968. V době okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy žila s rodinou na Boleboři. V noci je probudil hluk projíždějících tanků a vojenské techniky. Jako mnoho dalších lidí tehdy prožívala směs strachu, bezmoci i odporu vůči okupaci. Ve své pedagogické práci reagovala na události spontánně a otevřeně. S dětmi si povídala o tom, co viděly kolem sebe, a jejich kresby zachycující tanky a vojáky později vystavila na veřejné nástěnce s otázkou „Maminko, tatínku, proč?“.

Naděje spojené s Pražským jarem brzy vystřídalo období normalizace. Ve školství se setkávala s rostoucím ideologickým tlakem, prověrkami a kontrolou. Atmosféra nedůvěry a udávání ji postupně vedla k rozhodnutí školství opustit. Přešla do oblasti kultury a začala pracovat jako organizační pracovnice v jirkovském kulturním domě. I zde však narážela na podobná omezení. Přesto se snažila podporovat kulturní život a organizovat akce, které lidem přinášely radost i v nelehké době.

Po roce 1989 se aktivně zapojila do společenského života v Boleboři. Patřila mezi zakládající členky spolku Bolebořských bab, který se věnoval pořádání kulturních a společenských akcí a obnově místních tradic. Od roku 1999 se věnovala podnikání.

Společně s manželem vychovala dva syny, Petra a Tomáše. Rodina pro ni vždy představovala pevné zázemí a jednu z nejdůležitějších životních hodnot. Velkou radost jí přinášejí také vnoučata a dobré vztahy s blízkými i přáteli.

Svůj životní postoj shrnuje jednoduchým mottem: „Přej a bude ti přáno.“ Mladé generaci by chtěla vzkázat, aby se nepřestávala učit, četla knihy a vážila si možnosti svobodně získávat informace, která její generaci po značnou část života chyběla.